

PAPEŽ BENEDIKT XVI.

Preroško poslanstvo Fatime za rešitev sveta

Pridiga v Fatimi, 13. maja 2010

Dragi romarji! »Njihovi potomci bodo znani med narodi ... To je zarod, ki ga je Gospod blagoslovil« (Iz 61,9). Te besede, s katerimi se je začelo prvo berilo tega evharističnega slavja, se čudovito izpolnjujejo v tem bogoslužnem občestvu, ki se je tako pobožno zbralo pri nogah Božje Matere. Dragi bratje in sestre, tudi jaz sem prišel kot romar v Fatimo, v to »hišo«, ki jo je izbrala Marija, da bi nam govorila v naši moderni dobi. Prišel sem v Fatimo, ker se potujoča Cerkev, ki jo je njen Sin hotel ustanoviti kot orodje evangelizacije in zakrament zveličanja, danes zgrinja na tem kraju. Prišel sem v Fatimo, da bi z Marijo in tolikimi romarji molil za naše človeštvo, ki ga mučita trpljenje in stiska. In končno sem prišel v Fatimo z istimi čustvi, ki so navdajala tudi blaženega Frančiška, Jacinto in Božjo služabnico Lucijo. S temi čustvi bi rad zaupno izpovedal Božji Materi, da »ljubim« Jezusa, da Cerkev in duhovniki »ljubijo« Jezusa in hočejo svoj pogled stalno usmerjati nanj. Poleg tega bi rad ob sklepu duhovniškega leta priporočil materinskemu Marijinemu varstvu duhovnike, moške in žene posvečenega življenja, misijonarje in vse ljudi, ki delajo dobro in s tem napravljajo Božjo hišo za gostoljuben in prijeten kraj.

»To je zarod, ki ga je Gospod blagoslovil...« Od Gospoda blagoslovljen zarod si ti, draga škofija Leiria-Fatima, s svojim pastirjem Antonom Martom, kateremu se zahvaljujem za pozdravno besedo, ki mi jo je izrekel na začetku tega bogoslužja; zahvaljujem

Benedetto XVI, La missione profetica di Fátima per la salvezza del mondo, v: Insegnamenti di Benedetto XVI, zv. VI, 1/2010, Libreria Editrice Vaticana 2011, 696–700. – Prevedel Anton Štrukelj.

se mu za skrbnost, ki mi jo izkazuje v tem svetišču skupaj s svojimi sodelavci. Pozdravljam gospoda predsednika države in vse druge zastopnike javnega življenja, ki služijo temu slavnemu narodu. V duhu objemam vse portugalske škofije, ki jih tu zastopajo njihovi škofje; nebeškemu varstvu priporočam vsa ljudstva in narode sveta. V Bogu nosim v svojem srcu vse njihove sinove in hčere, predvsem tiste, ki preživljajo stisko in zapuščenost; rad bi jim posredoval tisto veliko upanje, s katerim je napolnjeno moje srce in ki ga na tem kraju skoraj otipljivo čutimo. To naše upanje naj bi se zakoreninilo v življenju vsakega od vas, dragi romarji, zbrani tukaj, kakor tudi v življenju vseh tistih, ki ste z nami povezani s sredstvi družbenega obveščanja.

Da, Gospod je naše veliko upanje, on je pri nas. V svoji usmiljeni ljubezni daje svojemu ljudstvu prihodnost: prihodnost v občestvu z njim. Božje ljudstvo, ki je izkusilo usmiljenje in tolažbo Boga, ki ga pri njegovi naporni vrnitvi iz babilonskega izgnanstva ni pustil samega, vzklika: »Iz srca se bom veselil v Gospodu. Moja duša naj vriska v mojem Bogu« (Iz 61,10). Najbolj vzvišena hči tega ljudstva je Devica in Božja Mati iz Nazareta, milosti polna, ki je strmela nad delovanjem Boga v njenem deviškem naročju. Marija izraža prav to veselje in upanje v svoji hvalnici Magnifikat: »Moj duh vriska v Bogu mojem Rešitelju«. Pri tem se nima za izbranko sredi nerodovitnega ljudstva, marveč jim napoveduje pristrčno veselje čudovitega Božjega materinstva, kajti »od roda do roda izkazuje svoje usmiljenje njim, ki se ga boje« (Lk 1,47,50).

Ta sveti kraj je zgovorno znamenje za to. Čez sedem let se boste ponovno zbrali tukaj k obhajanju stote obletnice prvega prikazanja tiste Gospe, ki »je prišla iz nebes« in je kot učiteljica uvajala otroke-vidce v najgloblje spoznanje troedine ljubezni in jih navajala k temu, da bi se veselili Boga kot najlepše dobrine svojega življenja. Po tej milostni izkušnji so odkrili Božjo ljubezen v Jezusu, tako da je Jacinta mogla vzklikniti: »V veliko veselje mi je reči Jezusu, da ga ljubim! Če mu to večkrat povem, potem se mi zdi, kakor da bi imela v prsih ogenj, ki pa me ne sežge«. Frančišek pa je rekel: »Najbolj mi je bilo vseč videti našega Gospoda v tisti svetlobi, ki

nam jo je položila v srce naša Mati. Tako rad imam Boga!« (*Memórias da Irmã Lúcia /Spomini sestre Lucije/, I,40 in 127*).

Bratje in sestre, ko poslušamo te nedolžne in globokoumne mistične izpovedi pastirčkov, bi marsikdo spričo tega, kar so oni videli, utegnil gledati nanje z nekoliko zavisti ali z razočarano obupanostjo tistih, katerim ni bila naklonjena ta sreča, a bi kljub temu radi videli. Takim ljudem reče papež z Jezusovimi besedami: »Motite se, ker ne poznate niti Pisma niti Božje moči« (Mr 12,24). Sveto pismo nas vabi k veri: »Blagor tistim, ki ne vidijo in vendar verujejo« (Jn 20,29). Bog – ki je globlji kakor naša najgloblja notranjost (prim. sv. Avguštin, *Izpovedi*, III,6,11) – zmore prodreti do nas predvsem z notranjimi čuti. Stvarnost, ki sega onkraj čutno zaznavnega, se blago dotakne duše in jo usposobi, da dospe do nečutnega, do tega, kar ni dostopno človeškim čutom. »Zato se zahteva notranja čuječnost srca, ki pa je največkrat ni zaradi pritiska mogočnih zunanjih resničnosti ter slik in misli, ki napolnjujejo dušo« (Kardinal Joseph Ratzinger, *Teološki komentar k fatimski skrivnosti*, 2000). Da, Bog nas more doseči, ko se podarja našemu notranjemu zrenju.

Vrhu tega je tista iz Božje prihodnosti prihajajoča luč, ki je napolnila pastirčke, ista luč, ki je zasvetila ob dopolnitvi časa in je prišla za vse ljudi. Ta luč je učlovečeni Božji Sin. Pri emavških učencih vidimo (prim. Lk 24,32), da ima Kristus moč razplamteti tudi najbolj hladna in žalostna srca. Naše upanje ima zato stvarno podlago, ker sloni na dogodku, ki se je zgodil v zgodovini in jo hkrati presega, to je Jezus iz Nazareta. Navdušenje, ki sta ga prebudili njegova modrost in njegovo zveličavno delovanje pri ljudeh njegovega časa, je bilo tako veliko, da je – kakor smo slišali v evangeliju – žena iz množice zaklicala: »Blagor ženi, katere telo te je nosilo in katere prsi so te hranile.« Jezus pa je odvrnil: »Še bolj pa blagor tistim, ki Božjo besedo poslušajo in izpolnjujejo« (Lk 11,27.28). Toda kdo si vzame čas, da bi poslušal njegovo besedo? Kdo pusti, da ga prevzame njegova ljubezen? Kdo bedi in moli v srcu v noči dvoma in negotovosti? Kdo pričakuje jutranjo zarjo novega dne, ne da bi pri tem pustil ugasniti plamen vere?

Vera v Boga napravlja človeka odprtega za gotovo upanje, ki ne razočara; vera mu daje trden temelj, na katerem more brez strahu graditi svoje življenje; vera terja od človeka, da se zaupno izroči Božji ljubezni, ki nosi ves svet.

»Njihovi potomci bodo znani med narodi /.../ To je zarod, ki ga je Gospod blagoslovil« (Iz 61,9): Bog jih je blagoslovil z neomajnim upanjem, iz katerega izhaja sad ljubezni, ki se raje žrtvuje za druge, kakor da bi žrtvovala druge. Kako resnično je, kar smo slišali v drugem berilu: »Ljubezen vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse vzdrži« (1 Kor 13,7). Spodbuden zgled za to so pastirčki, ki so svoje življenje darovali za Boga in ga iz ljubezni do Boga delili s svojimi bližnjimi. Božja Mati jim je pomagala, da so svoja srca odprli vesoljnosti ljubezni. Zlasti blažena Jacinta je bila neutrudna v svoji skrbi za uboge in v požrtovalnem delovanju za spreobrnjenje grešnikov. Samo s to ljubeznijo, ki jo navdihujeta bratstvo in sočustvovanje, nam bo uspelo zgraditi civilizacijo ljubezni in miru.

Kdor meni, da je preroško poslanstvo Fatime končano, se moti. Tukaj na tem kraju spet postaja živ tisti Božji načrt, ki že od najzgodnejših časov sooča človeštvo z vprašanjem: »Kje je tvoj brat, Abel? /.../ Kri tvojega brata kriči k meni z zemlje« (1 Mz 4,9). Človeku je uspelo sprožiti krogotok smrti in groze, ki ga ne more več prekiniti... V Svetem pismu je pogosto govor o tem, da Bog išče pravičnega, da bi rešil mesto ljudi. Prav to dela Bog tu v Fatimi, kjer Božja Mati postavlja vprašanje: »Ali se hočete izročiti Bogu, da bi mogli prenašati vse trpljenje, ki vam ga namerava naložiti, kot spravo za grehe, s katerimi ga ljudje sramotijo, in kot priprošnjo za spreobrnjenje grešnikov?« (*Memórias da Irmã Lúcia /Spomini sestre Lucije/, I,162*).

Spričo družine človeštva, ki je pripravljeno svoje najsvetejše dolžnosti žrtvovati na oltarju malenkostnih sebičnosti v imenu nacije, rase, ideologije, skupine ali posameznika, je naša milostljiva Mati stopila z nebes, da bi vsem tistim, ki se ji izročajo, z vso vdanostjo položila v srce Božjo ljubezen, ki gori tudi v njenem srcu. V tistem času so bile samo tri osebe. Njihov življenjski zgled

pa se je razširil in pomnožil – zlasti s češčenjem Božje Matere romarice – v neštevilnih skupinah po vsem svetu, ki se posvečajo bratski solidarnosti. Naj bi se v sedmih letih, ki nas še ločujejo od stote obletnice prikazovanj, približalo napovedano zmagoslavje Marijinega brezmadežnega Srca v slavo Presvete Trojice.